

hvad der vedkommer den aarlige Slittage, og hvad der gjælder det ene Selskab, maa ogsaa gjælde det andet. Det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgfreds (Oct. Hansen) talte om, at Befordringernes Antal stiger, at Selskabet ikke nær kan expedere, hvad det skal, og at det kun var i Publikums Interesse, at Befordringernes Antal steg. Men er dette ikke ogsaa i Aktionærernes Interesse? Jo større Trafik paa en Bane, desto større Udbytte, ellers er jo det Hele forkert anlagt; hvis Selskabet ved større Trafik skulde tabe i Indtægt, saa var det Hele jo anlagt efter en urigtig Maalestok. Man maa forudsætte, at Selskabet ikke arbejder uden at have et bestemt Overskud, derfor burde det vistnok ogsaa være naturligt, at det bidrager af sit Drifts-overskud eventuelt til Vedligeholdelse af det brugte Driftsmateriel. Forøvrigt skal jeg ligeoverfor en Vebredelse af det ærede Medlem for Møen (Bojzen) for, at Udvalget ikke har givet nogen-somhelst Veiledning i denne Retning, kun tillade mig at udtale, at jeg tror, at Hovedgrundene er, at Udvalget ikke havde det nødvendige Materiale tilstede eller i den korte Tid kunde skaffe dette tilstede til klart at se ind i Forholdet eller give nogen nærmere Oplysning. Jeg kunde nærmest ønske at slutte mig til de 15 Herrer's Forslag om nu at standse Afgjørelsen af denne Sag og lade den fremkomme som et selvstændigt Forslag, saaledes at det forinden nærmere kunde undersøges, hvorledes Forholdet virkelig stiller sig. Der er kommet mange og stærke Klager frem med Henhyn til det sjællandske Sernbaneselskab netop i denne Retning; jeg tror vel, at de fleste ere overdrevne, men dette bør man vel komme til at se klart, inden der tages endelig afgjørende Beslutning i denne Sag.

Ville: Det ærede Medlem, som nu satte sig, synes at opfatte Forholdet saaledes, at, hvis Folkethinget ikke gaar ind paa det Vædringsforslag, der er stillet under Nr. 1, saa vil det derved „komme ind paa en farlig Glidbane“. Det forekommer mig dog, at Forholdet korrektere maa udtrykkes saaledes, at Thinget alt ved en gjældende Lov har betraadt en vis bestemt Vej, og at der i Tillid hertil er foretaget forskjellige Skridt, dels af Myndighederne og dels af det paagjældende Selskab, og at det Vædringsforslag, der er stillet, ikke nu gaar ud paa at bevare Thinget for at komme paa en Afvei, men tvertimod søger at føre Thinget ind paa en saadan, i alt Fald paa en ganske anden Vej end den, der blev betraadt for et Par Aar siden. Der foreligger nu en gyldig Lov, som tilstaar en vis Forlængelse af Uopsigeligheden, og Forslaget gaar ud paa at ophæve denne Bestemmelse. Det synes derfor ikke rigtig at fremstille Forholdet, som om de, der ere mod Vædringsforslaget, kunne rammes af en Vebredelse for, at de ville føre Thinget ind paa mis-

lige Veie eller Glidbaner. Tvertimod, vi ønske at respektere det, som engang er givet, vi ønske, at den Afgjørelse, som engang er kommen fra den lovgivende Magt, maa staa ved Kraft, vi anse det for at være fordærveligt, at den lovgivende Magt det ene Aar tager en Bestemmelse, som den forandrer i det næste. „Glidbanen“ turde mere ligge i den Fare, der kan opstaa, dersom man saaledes iaar gjør om, hvad man selv har gjort i det foregaaende Aar. Og det forholder sig, som Enhver veed, ingenlunde saaledes, at de Forhold, om hvilke der nu er Tale med Henhyn til Forlængelse paa 4 Aar, skulde være væsentlig forskjellige fra dem, der bleve forudsatte i den forrige Lov. Der maa en stærk Fantasi til for at kunne tale om „Gede“ i Forbindelse med den Egn, der ligger mellem Nordbanen og f. Ex. Sfejorden. Selv om man vil vælge den allertyndest befolkede Del af dette Terrain, komme vi ikke nær til Noget, som passende kan kaldes Gede. Den Bemyndigelse, som blev givet ved Loven af 1873, vilde sætte Ministeriet istand til at bevilge en Bane til Frederiksfund, der f. Ex. gik ud fra Sællerup eller Lygtens Kro, og jeg skal tillade mig at spørge det ærede Medlem, om der er nogen væsentlig Forskjel paa det Terrain, som gennemløbes af en Bane fra Sællerup eller Lygtetroen til Frederiksfund, og det Terrain, som vil blive gennemløbet, dersom Banen gaar ud fra Frederiksberg Station. Det maa erkendes, at Forskjellen er overmaade ringe, men den Forskjel, der er, formodes at være til alle Parters Gavn, og derfor synes det urigtigt at ville borttage denne Begunstigelse, og at borttage den paa den Maade, som Mindretallet foreslaar, kan kun føre til, at Egnen mellem Rjøbenhavn og Frederiksfund atter bliver skuffet i sine Forventninger om at faae en Bane. Man maa da vende tilbage til Allerødstanten, hvis det ikke skulde findes, at der var Grund til ogsaa at lade denne falde, og saa vil Følgen blive, at Frederiksfund slet ingen Sernbane faar. — Et Vædringsforslag, som jeg har stillet under Nr. 4, knytter sig til Udtalelser, som saldt fra mig ved 2den Behandling af Sagen, og jeg skal derfor ikke gaa udførlig ind derpaa. Jeg erkender, at efterat Rjøbenhavns Kommune har modtaget af Staten for Intet den gamle Sernbanedæmning, forsaavidt den ligger paa Stabens Grund, er det rimeligt og billigt, at Kommunen afgiver den paany, naar dette Stykke Jord atter finder sin Anvendelse til et Sernbaneanlæg; men jeg finder det principmæssig urigtigt at stille videre-gaaende Fordringer, og jeg har derfor foreslaaet, at Ordene „samt de øvrige, til Sporet fornødne Grunde, som eies af Kommunen“, skulle udgaa. Forsaavidt Sporet lægges i Gader eller andre offentlige Færdighedslinier, er det en Selvfølge — og det er ogsaa betragtet saaledes af den ærede Indenrigsminister — at der ikke kan blive Tale om Vederlag til Kommunen, men kræves der